

Warszawa, 2 kwietnia 2010 r.

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 7.04.10
nr. 2284 podpis. M

GABINET MARSZAŁKA SENATU
Wpłynęło dn. 6.04.2010.
nr. 1830 podpis. Borusewicz

ŻWbhż -bo-0700-1/10 (1088) [3]

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego wspólnie z innymi senatorami przekazane do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi przy piśmie z dnia 10 marca 2010r., znak BPS/DSK-043-2511/10, uprzejmie informuję, co następuje.

W odniesieniu do sytuacji producentów wieprzowiny należy mieć na uwadze, że od wstąpienia Polski do Unii Europejskiej (UE), na cenę uzyskiwaną przez producentów żywca wieprzowego w Polsce wpływ ma nie tylko przebieg tzw. „cyklu świńskiego”, ale również sytuacja na rynku wspólnotowym, w szczególności ceny wieprzowiny w krajach produkujących najwięcej tego gatunku mięsa, tj. w Niemczech, Danii czy Holandii.

W połowie marca 2010 r. mniej niż w Polsce płacono za wieprzowinę w 6 krajach członkowskich UE-27, tj. w Danii (116,65 €/100 kg), w Holandii (120,34 €/100 kg), w Belgii (122,20 €/100 kg), w Irlandii (122,61 €/100 kg), we Francji (126,00 €/100 kg) i w Słowenii (130,07 €/100 kg).

Pogłowie trzody chlewnej w Polsce w końcu listopada 2009 r. wyniosło 14,3 mln sztuk i było o 0,1% wyższe w stosunku do listopada 2008 r. O poprawie sytuacji w tym zakresie i pewnym ożywieniu w produkcji żywca wieprzowego świadczy wzrost pogłowia macior – o 6,4% w stosunku do analogicznego okresu 2008 r.

W połowie marca 2010 r. relacja cen skupu trzody chlewnej do targowiskowych cen żyta kształtowała się jak 1:11,2 (1 kg żywca wieprzowego był ekwiwalentem 11,2 kg żyta), tak samo jak w połowie marca 2009 r.

W warunkach funkcjonowania Polski w ramach wspólnego rynku, podejmowanie działań przez Rząd musi być zgodne z przepisami wynikającymi ze Wspólnej Polityki Rolnej. Zasady funkcjonowania wspólnotowego rynku wieprzowiny reguluje rozporządzenie Rady

(WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. *ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)* (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, str. 1, z późn. zm.). Przewiduje ono następujące instrumenty, które mogą być zastosowane na rynku wieprzowiny:

- refundacje wywozowe;
- dopłaty do prywatnego przechowywania wieprzowiny;
- nadzwyczajne środki wsparcia w sytuacji wystąpienia zakłóceń na rynku wywołanych rozprzestrzenianiem się chorób zwierzęcych.

Decyzje o uruchomieniu poszczególnych instrumentów podejmuje Komisja Europejska, po zasięgnięciu opinii Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych, w którego posiedzeniach biorą udział przedstawiciele Komisji i krajów członkowskich.

W ramach wspólnej polityki wobec sektora wieprzowiny realizowane są obecnie, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 64/2010 z dnia 21 stycznia 2010 r. *ustanawiającym refundacje wywozowe w sektorze wieprzowiny* (Dz.U. L 17 z 22.01.2010, str. 39), refundacje do wywozu:

- mięsa i podrobów suszonych lub wędzonych (CN 0210) – stawka 54,2 EUR/100 kg;
- mięsa wieprzowego przetworzonego, w tym kielbas (CN 1601 oraz 1602) – stawki, w zależności od produktu, wynoszą od 15,2 do 29 EUR/100 kg.

W 2009 r. Agencja Rynku Rolnego wypłaciła 14,3 mln złotych do wywozu 13,1 tys. ton produktów sektora mięsa wieprzowego, część na podstawie pozwoleń z 2008 r. W 2010 r. (do 15.03.) w ramach refundacji wypłacono 1,5 mln zł.

Jeżeli chodzi o działania mające na celu uruchomienie wspólnotowego wsparcia rynku wieprzowiny, uprzejmie informuję, że na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniu 20 listopada 2009 r., jak również na spotkaniach Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych w dniach 22 października, 19 listopada, 10 grudnia 2009 r. i 21 stycznia 2010 r., Polska była wśród krajów członkowskich wnioskujących o wprowadzenie refundacji do wywozu świeżych i zamrożonych tusz, półtuszy i elementów mięsa wieprzowego, co umożliwiłoby zwiększenie konkurencyjności polskich i unijnych eksporterów na rynku światowym. Komisja Europejska uznała jednak, że sytuacja na wspólnym rynku wieprzowiny nie uzasadnia wprowadzania takich dopłat.

Na posiedzeniu Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych w dniu 18 marca 2010 r. Polska ponownie poinformowała o trudnej sytuacji producentów żywca wieprzowego i zgłosiła wniosek do Komisji Europejskiej o podjęcie

działań, w tym wprowadzenie refundacji do wywozu świeżych i zamrożonych tusz, półtuszy i elementów wieprzowych.

Natomiast w odniesieniu do sytuacji na rynku mięsa drobiowego, należy zauważyć, że wg GUS w 2009 r. produkcja mięsa drobiowego w zakładach drobiarskich, zatrudniających powyżej 50 pracowników wyniosła 1,2 mln ton, tj. o 1,8% więcej niż w roku poprzednim. Zmiana koniunktury na korzystną dla drobiarstwa przyczyniła się do silnego wzrostu produkcji w drugim półroczu 2009 r. i kumulacji podaży na przełomie 2009 i 2010 r., co w efekcie miało wpływ na ceny.

W pierwszych trzech kwartałach 2009 r. odnotowano bardzo dobrą koniunkturę na rynku skupu brojlerów, jednakże w ostatnim kwartale ub. r. pogorszyła się m.in. ze względu na silną kumulację podaży żywca. Niemniej jednak średnie ceny skupu drobiu w okresie letnim były na bardzo wysokim poziomie – ponad 3,6 zł/kg. Dodatkowo opłacalność hodowli drobiu generowały tańsze pasze, które relatywnie w 2009 r. były około 7% tańsze niż rok wcześniej. Średnia cena skupu kurcząt w 2009 r. ukształtowała się na poziomie 3,33 zł/kg i była o 6,1% wyższa niż w 2008 roku. Terytorialne zróżnicowanie cen było dość duże, w regionie centralnym ceny skupu kurcząt były o 8-9 gr. wyższe niż w pozostałych regionach. Średnia cena skupu kurcząt pod koniec lutego br. wynosiła 3 zł za 1 kg i utrzymuje się na takim poziomie od początku roku za wyjątkiem spadku ceny w połowie stycznia do poziomu 2,8 zł/kg. Średnia cena miesięczna I-II 2010 r. kurcząt jest niższa od ceny notowanej w tym okresie w latach 2008 i 2009.

Relacja średniej ceny skupu kurcząt do ceny pasz w styczniu 2010 r. wyniosła 2,6 i w stosunku do analogicznego okresu roku 2009 uległa poprawie – wzrosła o 33,4% z poziomu 1,7. W powyższym okresie odnotowano spadek średnich cen pasz dla brojlerów o 60% przy spadku cen skupu kurcząt o 7%.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że w celu poprawy sytuacji na rynkach wieprzowiny i mięsa drobiowego, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje przede wszystkim działania stymulujące popyt wewnętrzny i eksport, w szczególności działania w zakresie kształtowania możliwości eksportowych na rynki państw trzecich, takich jak Chiny, Rosja, Ukraina, itd. Są to głównie uzgodnienia wymogów weterynaryjnych, uczestnictwo w targach, działania promocyjne.

Celem wzmocnienia wizerunku polskiego mięsa wieprzowego i drobiowego oraz zaprezentowania jego wysokiej jakości Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi prowadzi politykę wspierania promocji. Jednym z rozwiązań systemowych są fundusze promocji, w tym Fundusz Promocji Mięsa Wieprzowego i Fundusz Promocji Mięsa Drobiowego,

utworzone na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2009 r. *o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych*.

W ramach akcji informacyjno-promocyjnych organizowane są stoiska na targach rolno-spożywczych, podczas których prezentowane są produkty wyróżnione znakiem jakości Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi „Poznaj Dobrą Żywność”. Programem PDŻ objętych jest czternaście grup produktów, w tym mięso i produkty z niego pochodzące, które w 2009 r. były prezentowane na targach w Niemczech, Rosji, Japonii, Korei, Wielkiej Brytanii, Rumunii i Czechach.

Ministerstwo podejmuje działania prowadzące do powstawania rozwiązań systemowych, które gwarantowałyby większą stabilność na rynkach wieprzowiny i drobiu, w szczególności wspiera integrację pionową i poziomą w tych sektorach. Przykładowo, celem zachęcania przetwórców do zawierania umów kontraktacyjnych, w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 października 2007 r. *w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013* (Dz.U. z 2007 r. Nr 200, poz. 1444 z późn. zm.) przewiduje się, że pomoc w ramach ww. działania może zostać przyznana podmiotowi, który zobowiąże się, że w każdym roku w okresie 5 lat będzie nabywał na podstawie umów zawieranych co najmniej na rok z producentami rolnymi lub podmiotami wstępnie przetwarzającymi produkty rolne co najmniej 50% ilości nabywanych produktów rolnych. przeznaczonych do przetwarzania lub sprzedaży hurtowej.

Zgodnie z rozporządzeniem, refundacji podlega zasadniczo nie więcej niż 40% kosztów kwalifikowalnych poniesionych przez beneficjenta, będącego małym lub średnim przedsiębiorstwem. W przypadku jednak beneficjenta, który jest grupą producentów rolnych lub który co najmniej 25% ogólnej ilości produktów rolnych nabywa na podstawie umów zawartych na co najmniej rok z grupami producentów rolnych, refundacji podlega do 50% kosztów kwalifikowalnych.

Ponadto informuję, że propozycje treści umów kontraktacyjnych oraz aneksów do nich opracowane zostały w 2005 r. przez Radę Gospodarki Żywnościowej przy Ministrze Rolnictwa i Rozwoju Wsi wspólnie z przedstawicielami Ministerstwa i zainteresowanych sektorów, w tym sektora trzody chlewnej. Dostępne są one na stronach internetowych Rady Gospodarki Żywnościowej. Jednakże należy mieć na uwadze, że w warunkach swobody działalności gospodarczej zawieranie umów kontraktacyjnych nie może być narzucone przez administrację, lecz musi wynikać z porozumienia zainteresowanych stron.

Natomiast w odniesieniu do problemów wskazanych w oświadczeniu dotyczących wwozu na terytorium Polski mięsa pochodzącego z krajów spoza UE (import i tranzyt) uprzejmie informuję, że zgodnie z decyzją Komisji 2007/275/WE z dnia 17 kwietnia 2007 r. *dotyczącą wykazu zwierząt i produktów mających podlegać kontroli w punktach kontroli granicznej na mocy dyrektyw Rady 91/496/EWG i 97/78/WE* (Dz. Urz. UE L 116, str. 9) wszystkie przesyłki mięsa wieprzowego i drobiowego przywożone spoza terytorium UE podlegają weterynaryjnej kontroli granicznej, do której są kierowane przez Służbę Celną. W 2009 r. polskie posterunki weterynaryjnej kontroli granicznej dokonały kontroli:

- 1137 ton mięsa wieprzowego przywożonego w ramach procedury importu (w całości pochodzące z USA);
- 73 tony mięsa drobiowego przywożonego w ramach procedury importu (w całości pochodzące z Brazylii);
- 2212 ton mięsa wieprzowego przewożonego w ramach procedury tranzytu (pochodzące z Kanady i USA);
- 3156 ton mięsa drobiowego przewożonego w ramach procedury tranzytu (w całości pochodzące z USA).

Wymagania dla przywozu są jednolite dla całego terytorium UE i zostały ustanowione w następujących przepisach unijnych:

- w przypadku mięsa drobiowego w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 798/2008 z dnia 8 sierpnia 2008 r. *ustanawiającym wykaz państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Wspólnoty drobiu i produktów drobiowych oraz wymogów dotyczących świadectw weterynaryjnych* (Dz. Urz. UE L 226, str. 1, z późn. zm.);
- w przypadku mięsa wieprzowego w decyzji Rady 79/542/EWG z dnia 21 grudnia 1976 *ustalającej wykaz państw trzecich lub części państw trzecich i ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt i ludzi oraz warunki wystawiania świadectw weterynaryjnych dla przywożonych do Wspólnoty pewnych żywych zwierząt i ich świeżego mięsa* (Dz. Urz. UE L 146, str. 15, z późn. zm.).

W/w akty prawne zawierają m.in. listy krajów i zakładów, z których przywóz jest dozwolony. Ponadto na stronie internetowej Komisji Europejskiej, pod adresem: <http://ec.europa.eu/food/food/biosafety/establishments/thirdcountry/indexcn.htm>, opublikowana jest lista zakładów zlokalizowanych na terytoriach państw trzecich, z których dopuszcza się przywóz żywności na terytorium UE.

Mając na uwadze, zastrzeżenia dotyczące nadzoru nad procedurą tranzytu przedstawione w ww. oświadczeniu pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami ustawy

z dnia 27 sierpnia 2003 r. o *weterynaryjnej kontroli granicznej* (Dz. U. Nr 165, poz. 1590, z późn. zm.) przesyłki produktów pochodzenia zwierzęcego (w tym przesyłki mięsa drobiowego i wieprzowego) znajdujące się w tranzycie oraz tranzycie z czasowym składowaniem w składach celnych są kontrolowane w granicznym inspektoracie weterynarii w miejscu wprowadzenia na terytorium UE. Wszystkie przesyłki objęte procedurą tranzytu lub przewożone do składu celnego są transportowane w pojazdach lub kontenerach zaplombowanych zarówno przez urzędowego lekarza weterynarii, jak i przez Służbę Celną. Ponadto, przesyłkom takim nadawana jest procedura celna T1 i znajdują się one pod dozorem celnym.

Przesyłki znajdujące się w tranzycie bezpośrednim, tj. gdy nie podlegają one czasowemu składowaniu w składach celnych, muszą opuścić terytorium UE przez graniczny posterunek kontroli weterynaryjnej (kontrola wywozu poza terytorium UE) w ciągu 30 dni od opuszczenia granicznego posterunku kontroli weterynaryjnej, przez który zostały wprowadzone na terytorium UE. Fakt opuszczenia jest potwierdzany przez granicznego lekarza weterynarii w dokumencie CVED, a kopia tego dokumentu jest przekazywana do granicznego posterunku kontroli wejścia przesyłki na terytorium UE. W przypadku braku takiego potwierdzenia powiadamiana jest Służba Celna, która wszczyna procedury poszukiwawcze.

Natomiast w przypadku tranzytu z czasowym składowaniem w składach celnych powiatowy lekarz weterynarii, nadzorujący skład celny, ma obowiązek poinformować granicznego lekarza weterynarii wejścia przesyłki na terytorium UE, że przesyłka dotarła do składu z posterunku kontroli weterynaryjnej wejścia przesyłki na terytorium UE. Zgodnie z Instrukcją Głównego Lekarza Weterynarii nr GIWbip-601/lb/09 z dnia 29 kwietnia 2009 r. w *sprawie zatwierdzania i sprawowania nadzoru nad składami celnymi, składami wolnoctwowymi oraz magazynami znajdującymi się w wolnych obszarach celnych przeznaczonymi dla produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z krajów trzecich, niespełniających wymagań przywozowych UE*, jeżeli przesyłka w ciągu 14 dni od opuszczenia granicznego posterunku kontroli weterynaryjnej wejścia nie dotrze do składu celnego, o fakcie tym informowany jest m.in. Główny Lekarz Weterynarii oraz Służba Celna, która wszczyna procedury poszukiwawcze. Ponadto zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2003 r. o *weterynaryjnej kontroli granicznej* w składach celnych dla produktów niespełniających wymagań przywozowych UE prowadzone są rejestry, w których dokumentowane są wszystkie przesyłki wprowadzane do składu celnego i opuszczające skład celny. Zgodność ilości towarów wprowadzanych z ilością wyprowadzaną kontrolowana jest zarówno przez Inspekcję Weterynaryjną, jak i Służbę Celną. Przesyłki wyprowadzane ze

składów celnych dla produktów niespełniających wymagań przywozowych UE są również przemieszczane w celnej procedurze T1 i są one zaplombowane zarówno przez powiatowych lekarzy weterynarii nadzorujących składy celne, jak i przez funkcjonariuszy celnych. Również w przypadku takich przesyłek fakt opuszczenia terytorium UE jest potwierdzany przez granicznego lekarza weterynarii w dokumencie CVED, a kopia tego dokumentu jest przekazywana do powiatowego lekarza weterynarii nadzorującego skład celny. Powyższe potwierdzenia są przechowywane przez powiatowego lekarza weterynarii przez 3 lata. W przypadku braku takiego potwierdzenia powiadamiany jest Główny Lekarz Weterynarii oraz Służba Celna, która wszczyna procedury poszukiwawcze.

Należy podkreślić, że procedury tranzytowe są sprawdzane podczas kontroli przeprowadzanych zarówno z poziomu UE przez Biuro Żywności i Weterynarii Komisji Europejskiej (ostatnia kontrola miała miejsce w styczniu 2010 r.), przez Głównego Lekarza Weterynarii, jak i wojewódzkich lekarzy weterynarii. Kontrole nadzoru sprawowanego przez powiatowych lekarzy weterynarii w składach celnych potwierdziły, że powiatowi lekarze weterynarii posiadają w/w potwierdzenia wywozu poza terytorium UE.

Natomiast odnosząc się do poruszonej w oświadczeniu kwestii dotyczącej konserw mięsnych z Królestwa Szwecji pragnę podkreślić, że Polska przystępując do UE przyjęła wspólnotowy dorobek prawny, zapewniający swobodny przepływ towarów na obszarze całej UE. W ramach rynku wewnętrznego nie prowadzi się weterynaryjnej kontroli granicznej na wewnętrznych granicach pomiędzy państwami członkowskimi. Natomiast wypracowano procedury, które polegają na wzajemnym uznaniu wyników kontroli i badań przeprowadzonych przez właściwe służby, organy i laboratoria kraju członkowskiego miejsca wysyłki. Stosowanie takiej zasady oznacza, że jeżeli produkt został poddany kontroli przy wprowadzaniu go do obrotu w jednym z państw członkowskich UE, w sposób zgodny z obowiązującym prawem, może być również bez dodatkowej kontroli wprowadzany do obrotu w innym kraju będącym członkiem Unii.

Ponadto, zgodnie z obowiązującym prawodawstwem wspólnotowym, państwo członkowskie, co do zasady nie ma możliwości niedopuszczenia na swoje terytorium towarów, w tym i produktów pochodzenia zwierzęcego, które zostały dopuszczone do obrotu w innym państwie członkowskim (tzw. wzajemne uznanie standardów). Zasada ta po raz pierwszy zastała wprowadzona w orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (ETS) Cassis de Dijon (C 120/78), w którym sąd wspólnotowy orzekł, że każdy towar legalnie wytwarzany w państwie członkowskim powinien być dopuszczony do swobodnego obrotu we wszystkich pozostałych państwach. Zasada ta wyprowadzona przez ETS z traktatowej reguły swobodnego przepływu towarów, w prawie żywnościowym została

uszczegółowiona m.in. w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.4.2004, str.1), które stanowi w art. 3 ust. 6, że każde państwo członkowskie miejsca przeznaczenia może sprawdzić zgodność paszy lub żywności z prawem paszowym i żywnościowym za pomocą niedyskryminujących kontroli. W związku z powyższym kontrole urzędowe towarów pochodzących z innych państw członkowskich mogą odbywać się na takich samych zasadach jak kontrole towarów wprowadzanych do obrotu w Polsce, co wyklucza możliwość kontroli weterynaryjnej żywności przywożonej na terytorium naszego państwa z innych państw członkowskich UE na granicach.

Powyższa zasada oznacza, że w przypadku handlu tj. przemieszczania z innych państw członkowskich na terytorium Polski produktów pochodzenia zwierzęcego, nie podlegają one kontroli na granicy, ale kontrolowane są przez organy Inspekcji Weterynaryjnej, w zakresie jej właściwości, w zakładach produkcyjnych, gdzie produkty takie podlegają dalszemu przetworzeniu tak jak inne produkty wytworzone w tych zakładach. Ponadto w przypadku żywności wysoce przetworzonej, w tym np. mięsa w puszkach, która trafia wprost do przedszkoli, szkół, domów starców i sklepów spożywczych bez konieczności uprzedniego przetworzenia w zakładzie produkcyjnym podległym nadzorowi Inspekcji Weterynaryjnej, organy Inspekcji Weterynaryjnej nie będą mogły podjąć działania, gdyż w/w podmioty i znajdujące się w nich stołówki podlegają nadzorowi Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Należy podkreślić, że w przypadku przemieszczania na terenie UE produktów pochodzenia zwierzęcego, aby zapewnić ich pełną identyfikowalność została, na podstawie art. 18 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego z 28 stycznia 2002 r. *ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd do spraw Bezpieczeństwa żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności* (Dz. Urz. UE L 31 z 1.02.2002 str. 1), wprowadzona zasada monitorowania żywności. Zasada ta nakłada na podmioty działające na rynku spożywczym obowiązek stworzenia systemu, w ramach którego podmioty te muszą zapewnić pełną identyfikowalność skąd pochodzą otrzymane produkty oraz dokąd została następnie przekazana wytworzona przy ich udziale żywność. Ponadto odpowiednie oznakowanie każdej partii produktów pozwala zapewnić możliwość przesledzenia skąd dany produkt pochodzi i kto za niego na danym etapie odpowiada, co umożliwia, w przypadku stwierdzenia, że dany produkt nie spełnia wymogów prawa żywnościowego, jego wycofanie z rynku.

Z przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, prowadzonego między innymi przez Inspekcję Weterynaryjną, dotyczącego wprowadzenia na polski rynek wyprodukowanych w Królestwie Szwecji konserw mięsnych, co do których istniało podejrzenie, że przekroczony został termin przydatności do spożycia, ustalono że mięso to zostało wprowadzone do Polski w dwóch rodzajach opakowań: większych o masie ok. 2 kg („Mince Meat Mix”) z 25 - letnim okresem przydatności do spożycia i mniejszych o masie ok. 1 kg („Corned Beef”) z 10 - letnim okresem przydatności do spożycia. Zgodnie z ustaleniami Głównego Lekarza Weterynarii do zakładów znajdujących się pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej trafiło 52.386 opakowań przedmiotowego mięsa o masie jednostkowej 2 kg. Data produkcji przedmiotowych puszek była niejednorodna, a zatem i ich data przydatności do spożycia była różna. Ponadto z przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego wynikało, że ze względu na uchybienia dotyczące dokumentów towarzyszących przesyłkom, które miały, w ramach systemu monitorowania żywnością, zapewnić odpowiednią identyfikację puszek, części z puszek nie można było zidentyfikować. W związku z powyższym, do czasu wyjaśnienia wykrytych nieprawidłowości, tj. ustalenia daty produkcji poszczególnych konserw i identyfikacji produktów pochodzenia zwierzęcego, kwestionowane produkty, które jeszcze były w zakładach znajdujących się pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej zostały zatrzymane. W przypadku, stwierdzenia, że mięso w zatrzymanych puszkach było przeterminowane lub puszki (partie) puszek ze względu na uchybienia w dokumencie towarzyszącym przesyłkom były niemożliwe do zidentyfikowania, Główny Lekarz Weterynarii nakazał właściwym terenowym organom Inspekcji Weterynaryjnej rozważyć poddanie mięsa z takich konserw odpowiednim procedurom (utylicacja). Decyzje w tym zakresie zgodnie z zasadą instancyjności były podejmowane przez powiatowych lekarzy weterynarii, właściwych ze względu na miejsce położenia danego zakładu, w którym takie puszki zostały zatrzymane. Ponadto Główny Lekarz Weterynarii, w ramach prowadzonego postępowania wyjaśniającego nakazał, wojewódzkim lekarzom weterynarii:

- 1) zweryfikować czy zakłady, które były odbiorcami kwestionowanego towaru, nie odsprzedawały go innym podmiotom produkującym wyroby garmazeryjne;
- 2) sprawdzić, czy kwestionowany towar nie występował w innych zakładach garmazeryjnych, znajdujących się pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej;
- 3) współdziałać z Inspekcją Sanitarną w celu wycofania z rynku produktów garmazeryjnych wytworzonych z udziałem kwestionowanego surowca.

Jednocześnie pragnę zapewnić Pana Marszałka, że biorąc pod uwagę dotychczasowe doświadczenia organów urzędowej kontroli żywności można stwierdzić, że sytuacja związana

z wprowadzeniem na rynek ww. produktów była sytuacją incydentalną, przez pryzmat której nie można negatywnie oceniać szczelności polskiego rynku, w szczególności systemu prawnego i organizacyjnego. Organy kontroli nie mogą brać odpowiedzialności za nieuczciwe praktyki przedsiębiorców działających na rynku spożywczym i niestosowanie przez nich obowiązujących przepisów prawa, tym bardziej, że w świetle przepisów ww. rozporządzenia (WE) nr 178/2002 odpowiedzialność za bezpieczeństwo wprowadzanej na rynek żywności ponoszą przede wszystkim podmioty działające na rynku spożywczym.

Odpowiednie organy urzędowej kontroli każdorazowo w przypadku stwierdzenia niezgodności dotyczącej żywności lub nieprawidłowości w działalności przedsiębiorców podejmują natomiast zdecydowane kroki w celu wyeliminowania lub, powstrzymywania nieuczciwych przedsiębiorców od kontynuowania działalności, zwłaszcza w sytuacjach notorycznego łamania przez nich przepisów prawa.

Odnosząc się natomiast do kwestii niezycliwego odnoszenia się Inspekcji Weterynaryjnej do sygnalizowanych przez producentów przypadkach nieprawidłowości, ze względu na bardzo ogólny charakter przedmiotowej uwagi, trudno odnieść się do zawartego w niej zarzutu. Jednakże, biorąc pod uwagę stanowisko Głównego Lekarza Weterynarii, pragnę podkreślić, że każdy sygnał o nieprawidłowościach docierający do Głównego Inspektoratu Weterynarii jest przedmiotem wnikliwej analizy i stanowi podstawę do przeprowadzania kontroli przez właściwie instancyjnie, miejscowo i rzeczowo organy Inspekcji Weterynaryjnej, w celu wyjaśnienia danej sprawy.

Z pownia
Z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
PODSEKRETARZ STANU

Tadeusz Nalewajek